

*

При тези условия първата и най-главна задача, която Фердинанд си постави с идването си в България, бе, естествено, да издействува припознаването си от Русия, Турция и другите сили, без което положението му оставаше едно нарушение на Берлинския договор. Това припознаване, обаче, не можеше да дойде скоро и той трябваше да се въоръжи с търпение и да чака. В отсъствието на външно признание, той трябваше да се помъчи да постигне вътрешно такова, т. е. да спечели припознаването си от народа и неговата поддръжка. За такава една задача, обаче, той бе органически неспособен. Единичката сила, следователно, на която можеше да се опира, за да продължи нелегалното си князуване, бе диктатурата на Стамболова, който го доведе и натрапи на българския народ. От формална гледна точка неговият избор бе редовен; той бе получил вота на едно велико народно събрание. Това последното, обаче, не бе излезло от едно свободно консултиране на народната воля и като така изборът му не бе нищо друго, освен едно престъпление, подобно на всички ония престъпления, които тъй много изобилствуват през цялото негово управление. Диктатурата на Стамболова, т. е. най-безцеремонното потъпкване на конституцията и законите, насилването на националната воля, бе, следователно, първото необходимо условие за началото на Фердинандовото князуване. Но Фердинанд схващаше добре, че премахването на тази диктатура ще бъде условието *sine qua* поп за едно помирение с Русия и за припознаването му от нея, а тъй също и условие за неговото вътрешно фактическо припознаване. Независимо от това, тази диктатура, тъй полезна и необходима отначало, започна да става тягостна за